

Hồi 64

Thánh Cung Thần Quân

ứ Không mừng rỡ:

- Thế thì đệ tử Thiếu Lâm xin đi tiên phong.

Nhắc trượng, lão tăng thẳng bước vào.

Khi ấy, bọn Cao Quang và tám đệ tử Thiếu Lâm đã sớm nhóm lửa, mười mấy ngọn đuốc cháy sáng dẫn đường. Tứ Không, Thiếu Bạch và Văn Quyên đều xuất lĩnh thuộc hạ hàng đội thứ lớp rầm rập tiến vào động tối. Quần hùng thấy con thủy đạo hun hút đi thẳng vào lòng núi, càng tin là đường dẫn đến thánh cung.

Bỗng nhiên, tận đầu thủy đạo ầm ầm vang mấy tiếng long óc. Quần hùng phân vân, rồi chợt ùn ùn đổ xô nhau chạy về phía trước.

Đến cuối đường, vừa lúc thấy có một vùng sáng chói, trong tiếng ì ầm, hai cánh cửa đá đồ sộ từ từ di động sang hai bên. Mọi người reo vang, chạy tóa ra khỏi đường hầm. Cảnh vật bên ngoài hiện ra khác hẳn. Dưới ánh mặt trời, chỉ thấy cỏ non xanh bát ngát, bọc kín lấy một vùng thủy cốc, cỏ cây tươi tốt sáng rực như tranh, chênh chếch về mé trái là một tòa cung điện đỏ chói xanh mơn cỏ hoa.

Văn Quyên nhìn đăm đăm tòa điện nguy nga giữa sơn cốc, lâm râm khẩn:

- Gia gia có linh xin phù hộ cho hài nhi sớm rửa được hận.

Hốt nghe Tứ Không nói lớn:

- Cuộc chiến hôm nay địch không chết, ta chết, vậy phàm đệ tử Thiếu Lâm phải xông lên chiến tử không lùi!

Quần tăng hăng hái dạ rang.

Thiếu Bạch bỗng chỉ về phía trước, trầm giọng:

- Có bóng địch nhân kia!

Thật thế, mới thoáng cái, trong khoảng trường trước cung đã xuất hiện gần trăm hồng y nhân dàn hàng chờ đợi. Tứ Không lạnh lùng vác thiền trượng xông lên. Quần hùng lớp lớp ùn ùn nổi gót. Tuyệt Quân hốt hoảng bảo to:

- Đi qua đường phải nín thở, phòng hương hoa có độc đấy!

Giật mình, quần hùng nhìn kỹ, quả nhiên muốn vào đến quảng trường, phải đi qua một lối hoa trái đá, đều vội vàng ngưng hô hấp.

Qua khỏi thạch kính, cảnh vật trước cung đã hiện rõ mồn một. Chỉ thấy có trăm hồng y nhân, người đứng đầu khoát choàng đỏ chói, tóc hung, râu xoắn quai nón, oai phong lẫm lẫm. Nhát thấy, Tứ Không hơi chột dạ, quát hỏi.

- Đường đường là Phi ưng bang chủ ngang dọc suốt dải Kinh Hồ sao lại làm nô lệ cho thánh cung?

Hồng y đại hán nghe tiếng, chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn khắp quần hùng:

- Trong chư vị, ai là người dẫn đầu?

Vạn Lương sấn tới một bước, nói:

- Nhiều lắm, người muốn hỏi ai?

Đại hán hừ nhạt, nhìn về Tứ Không. Hiểu ý, Tứ Không nói liền:

- Lão nạp Tứ Không, dẫn đầu đệ tử Thiếu Lâm.

Thiếu Bạch cười khẩy, hỏi đối phương:

- Các hạ là ai?

- Bất tài Đặng Ung, Hồng Long đường đường chủ trong thánh cung, còn quý danh bằng hữu?

- Tại hạ Tả Thiếu Bạch, minh chủ Kim đao môn.

Văn Quyên cũng bước ra, trầm giọng:

- Bạch Hạc Tả Văn Quyên suất lĩnh bảy đại kiếm thủ đến đây đòi nợ máu.

- Hay lắm, Thiếu Lâm Tứ Không đại sư, Kim đao môn Tả minh chủ, Bạch Hạc môn Tả cô nương, tam vị có thể theo Đặng mỗ diện kiến thần quân, các bằng hữu khác xin ở lại đây chờ.

Vạn Lương bỗng cười vang, nhảy xông ra:

- Chết đến nơi rồi, các người còn cuồng ngạo quá, biết điều hãy gọi ngay y ra đây!

Rồi thấy đối phương còn chần chờ, lão liền tung liền một chưởng sấm sét.

Đặng Ung cũng bốc giận quát vang, chưởng xoáy lốc nhoáng lạnh đón đỡ. Vạn Lương hãi sợ, lạng vội sang bên né, và chưởng biến nhanh thành chỉ vút tới. Loáng mắt, chỉ thấy chưởng phong sầm sập dấy dội, hai bên đều dốc sức quyết chiến.

Tứ Giới đại sư lớn tiếng hét đầy khích động:

- Hết thầy đệ tử Thiếu Lâm theo ta phá địch.

Tăng nhân Thiếu Lâm nghe lệnh hò reo như sấm nhất tề lao mình về phía địch. Chỉ trong chớp mắt, khoảng cách hai bên gần lại bắt đầu một trận chiến kinh thiên động địa.

Cùng lúc, Thiếu Bạch và Văn Quyên cũng xuất lĩnh thủ hạ ào ạt phóng tới tăng cường cho đệ tử Thiếu Lâm, cả thầy cộng cũng có hơn ba trăm người, thanh thế hùng hậu như hải đảo bài sơn, kinh tuyệt.

Đặng Ung đang đấu vùi với Vạn Lương thấy thế càng bồn chồn ra sức cố hạ thủ đối phương thật mau, tiếng binh khí vang lên toát lửa, liên hồi điếc tai, nhưng hy vọng chiến thắng, vẫn còn rất xa.

Bỗng nhiên Tứ Không xông vào vòng chiến, đại sư hét lớn một tiếng, thiên trượng sấm sét bổ xuống đầu Đặng Ung, hất một trượng, chiêu thức thứ hai lại nhanh nhẹn công tiếp liền.

Đặng Ung mau chân và nhanh trí lắm mới thoát được hai trượng khốc liệt, mồ hôi do đẩy thoát ra như tắm. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, thấy người ngổn ngang la liệt khắp sân rộng, máu từng vũng loang mặt đất. Hơn một trăm tên thuộc hạ của Hồng long đường trong thánh cung đã lần lượt gục ngã thê thảm.

Hốt nhiên, trong thánh cung vang lên những tiếng chuông đồn dập, thúc bách.

Đặng Ung đang yếu thế trước Tứ Không nghe chuông mừng quá, phấn chấn cả tinh thần vì đấy là tiếng chuông rút quân. Y hét lớn lấy oai rồi nhanh như chớp quay người vút đi.

Khốn khổ cho y, Tứ Không đã động sát cơ, không chịu để y thoát chạy, cũng nhanh như chớp theo bén gót như bóng với hình, rồi quát lớn một tiếng, quát mạnh thiên trượng.

Chỉ nghe đánh chát một tiếng, Đặng Ung rú một tiếng thảm, học máu chết tươi.

Lúc ấy, mấy chục thuộc hạ của thánh cung Hồng long đường xô nhau chạy, phía sau truy binh ầm ầm như sóng triều dâng lướt theo đập bờ lên xác Đặng Ung khiến y nát bấy như tương.

Tiếng chuông chưa dứt, quần hùng đã đuổi vào tới trong cung. Tòa cung điện kiến trúc dựa vào núi, địa thế càng lui vào sâu càng cao.

Quần hùng đang hăng xông thẳng tuốt vào tòa đại điện. Bỗng nghe những tiếng ầm ầm long trời lở đất, ba tấm cửa sắt nặng trên mấy ngàn cân đột nhiên rớt sầm xuống chặn bít ba cửa đại điện.

Trong chớp mắt, căn điện rộng đã tối om, xòe bàn tay ra không thấy năm ngón. Tứ Không giật bắn người, vội vàng đề chân khí hét:

- Đứng im, đốt đuốc lên!

Lập tức có người đốt đuốc ngay, vì đệ tử Thiếu Lâm và thuộc hạ của Thiếu Bạch và Văn Quyên là những cao thủ lão luyện, đầy đủ kinh nghiệm. Tòa đại điện rộng chứa hết mấy trăm con người lại càng rộng và hun hút ghê gớm vì sự im lặng có kỷ luật. Mấy chục ngọn đuốc thấp sáng chập chờn, chín vị trưởng lão Thiếu Lâm, chị em Tuyết Quân và chị em Thiếu Bạch nhanh nhẹn đứng tụm lại một chỗ.

Tuyết Quân không chần chờ, nói như ra lệnh:

- Chư vị đề phòng trúng độc, xem xét cửa ngõ, tức tốc đập phá, thoát mình ra khỏi gian điện.

Mấy trăm con người ở đồn một chỗ kín thì mối lo ngại nhất là lửa, nước và khí độc.

Mấy trăm con người đã nhanh chân xem qua cửa chính và hai cửa hông đã bị thiết áp bít, còn cửa ăn thông ra phía sau điện, hai cánh cửa lớn đều bị đóng chặt.

Tứ Không vung thiên trượng đánh ngay vào, chỉ nghe một tiếng chát tóe lửa, chất kim thuộc đã chạm vào thạch bản. Mọi người do đấy biết đó là một cửa đá. Tứ Không dẫn đầu, lần lượt các người khác tiến lên, vung binh khí đánh phá, bụi cát bay ào ào, đã vạch được một đường khá dài.

Thấy thế, quần hùng cũng phấn khởi, cho việc phá cửa đá không phải là việc khó khăn lắm. Công kích dữ dội một hồi, phá thủng được một lỗ lớn có thể nhìn sang bên kia. Bất giác quần hào lại thất vọng ghê gớm, vì sau lần cửa đá này lại còn một bức tường sắt chắn ngang ở ngoài.

Bỗng những tiếng huỳnh huych vang lên, đám thuộc hạ của Văn Quyên lần lượt ngã xuống, miệng sùi bọt mép.

Văn Quyên thất sắc, lao tới xem sao, nhưng Thiếu Bạch nhớ lời dặn của Tuyết Quân đã kịp thời nắm tay chị ngăn lại...

Thì ra những kiếm sĩ kia đều bị trúng độc hết.

Đệ tử Thiếu Lâm cũng hơn một số cũng đã chịu chung số phận, nằm mê mang dưới đất. Việc giải cứu một số đông xem chừng khó khăn tình thế do đấy mà hơi hỗn loạn.

Tuyệt Quân lạnh lạnh hét:

- Chư vị trưởng lão cần hỏa tốc phá sập tường tìm lối ra, việc cứu người xin tạm hoãn lại.

Cửu trưởng lão Thiếu Lâm y lời, nhanh nhẹn chạy lại bên tường.

Vừa lúc về mé trái vách tường bỗng ầm vang một tiếng rung rinh, bụi đất bỗng bay mù mịt. Tứ Giới thấy vậy, sấn tới quật bồi thêm một chưởng. Bỗng một tiếng lộng óc, vách cung tường đầy có hơn thước lập tức hiện nhanh những lần nứt, toác ra một lỗ lớn.

Nhìn ra, thì thấy một thanh bào nhân tuổi độ trung niên, tướng mạo thanh tú, đang thu chưởng lại. Hiển nhiên người này đã hợp lực với Tứ Giới nội ngoại giáp công đánh sập bức tường. Xa hơn là đám thuộc hạ thánh cung đang vây đánh ác liệt với Ngư Tiên Tiền Bình và một ông già lạ mặt.

Tường vừa đổ, quần hào lập tức xông ra, hốt thấy Ngọc Giao reo ầm lên vui mừng:

- Gia gia!

Dứt tiếng, nàng lao sầm vào lòng thanh bào nhân.

Thì ra, người này là Trương Thanh Phong, cha của Ngọc Giao, Thiếu Bạch vòng tay nói:

- Tại hạ Tả Thiếu Bạch đa tạ lão tiên bối giải vây.

Trao đổi mấy lời xong, Thiếu Bạch dẫn quần hùng xông tới vây đánh bọn thuộc hạ thánh cung, còn Trương Thanh Phong lo giải cứu những trúng độc.

Đối phương núng thế, số thương vong quá nửa, những kẻ còn lại liền lập tức rút lui.

Tiền Bình hướng dẫn Thiếu Bạch và Tứ Không theo một đường đá vắng vẻ rêu phong, qua mấy căn nhà bỗng thấy sừng sững trước mặt một đại điện, ở ngoài cửa đá có một bọn người tay cầm binh khí, nam nữ trai tráng già trẻ đều có, tổng số có hơn hai trăm người. quần hào thấy thế, biết là thành phần chủ lực ở thánh cung.

Tới trước điện, quần hào ai nấy đều giật nảy mình vì đám địch nhân đa số trông rất quen mặt và ở ngoài cửa đại điện mờ mịt một làn khói ngưng kết, chắn hẳn tầm mắt nhìn của quần hùng, khiến không trông thấy cảnh vật bên trong.

Tứ Không thấy đám tăng nhân bên địch chính là lũ phản đồ, bất giác sôi máu giận, thét lớn:

- Thánh cung thần quân đâu?

Bên trong điện bỗng vọng ra một giọng nói băng lạnh:

- Bốn tòa ở đây, hòa thượng có điều chi chỉ giáo?

Tứ Không càng giận quát:

- Anh hùng thiên hạ đã đánh phá đến tận sào huyệt của ngươi, tại sao không ra nghênh chiến, còn muốn giấu đầu giấu đuôi, muốn cho người ta chê cười sao?

Đằng sau màn khói sương vẫn phát ra giọng nói băng lạnh:

- Bốn tòa ở đây nghênh địch, các ngươi có mắt cũng như mù, điều ấy không tự trách, lại đi bảo bốn tòa giấu đầu, giấu đuôi, thật là đáng tức cười.

- Nhất Sĩ đâu?

- Hòa thượng Nhất Sĩ hiện dưới án bốn tòa.
- Còn bí kíp của Thiếu Lâm?
- Ở bên cạnh bốn tòa đây.

Im lặng giây lát, Tứ Không chột hết vang:

- Nghiệt chủng Nhất Sĩ, sao không ra chịu chết, còn đợi đến bao giờ?

Có tiếng cười của thánh cung thần quân sau màn khói sương. Y nói:

- Nhất Sĩ ra đi, để gặp trưởng lão của Thiếu Lâm phái một phen!

Bầu không khí lúc bấy giờ thật nặng nề, hai bên đối diện nhau, hàng bốn năm trăm người đứng im phăng phắc chờ đợi.

Trong đám khói sương có một người chậm bước đi ra, mắt to mày rậm, thân hình to lớn, đó là phương trượng Nhất Sĩ, tên phản đồ Thiếu Lâm.

Y lặng lẽ cất bước như người không hồn.

Tuyệt Quân khẽ giọng nói:

- Người kia thần trí đã mê loạn, không còn tự chủ.

Tứ Ý xông lên ý muốn động thủ. Tứ Không dặn bắt sống không được thì giết đi.

Tứ Ý xáp tới trước mặt, Nhất Sĩ ngây ra như không quen biết. Tứ Ý vung trượng đánh liên. Nhất Sĩ đón đỡ ngay, trận chiến khốc liệt thoáng chốc hơn hai chục hiệp đi qua vẫn chưa phân thắng bại.

Tứ Không nóng lòng vô cùng, nhưng nửa chừng không tiện đối người chỉ sợ mang tiếng.

Đang khi ấy, Nhất Sĩ dùng ngay A la thiên chưởng, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ đòn đánh Tứ Ý.

Tứ Ý vội lùi tránh thoát được mấy chiêu, nhưng cuối cùng phịch một tiếng, cũng bị đánh trúng ngực kêu lớn, quay đơ ra đất.

Tình thế quá cấp bách, Tứ Không lao vút vào trận, vung thiên trượng đánh cùng lúc. Trong đại điện hai bóng người phóng ra lao thẳng về phía Tứ Không.

Tuyệt Nghi cho chị biết tất cả những di-n biến, Tuyệt Quân bảo Thiếu Bạch:

- Cừu nhân giết lệnh tôn trong điện kia, mình chủ thi triển toàn lực đi, còn đợi đến bao giờ nữa. Oai lực của Bá đao phải được phát huy đúng mức.

Thiếu Bạch gật đầu, nắm chặt cổ đao hét dài một tiếng tung mình chặn đánh ngay hai kẻ địch vừa xuất hiện.

Chỉ thấy loáng một luồng sáng lạnh, tiếp theo là tiếng rú thảm của hai cao thủ thánh cung đã bị chặt đứt làm đôi.

Cả địch lẫn bạn đều bị oai thế khủng khiếp của đường đao rùng mình lạnh gáy.

Thiếu Bạch uy nghi như vị thần, quay lại hỏi Tuyệt Quân, trong khi những giọt máu địch nhân vẫn còn từ trên thân đao nhỏ xuống:

- Phạm cô nương, có nên thừa thế giết hết bọn người ở ngoài điện này rồi mới tràn vào?
- Mấy trăm người như thế giết đi không khỏi quá tàn nhẫn, người thông minh như thánh cung thần quân, tiện thiếp nghĩ y cũng thừa rõ thánh cung phải thừa điều kiện thủ thắng.

Nàng nói cố ý để cho đối phương nghe thấy.

Chỉ thấy, ở phía sau làn khói sương trong điện vẳng ra một giọng nói rất trong:

- Đúng thế, những tên lục tục thường tài trên võ lâm ấy có đông thật, nhưng không phải là yếu tố quyết thắng cho chúng ta.

Giọng nói giờ đây khác hẳn lúc ban đầu, nhưng vẫn biểu hiện được khẩu khí của người có thân phận làm chủ thánh cung.

Tuyệt Quân cao giọng nói:

- Đã cùng cách nhìn, như thế có thể nói chuyện đứng đắn với nhau.

Một giọng khàn khàn ở trong điện đáp lại:

- Cô nương có thân phận gì?

- Tiệp thiếp là người trong Kim đao môn.

Thiếu Bạch đỡ lời:

- Tại hạ là minh chủ Kim đao, vị cô nương đây được toàn quyền đại biểu Kim đao môn.

Tứ Không nói:

- Phái Thiếu Lâm chúng tôi cũng do vị cô nương ấy đại biểu.

Văn Quyên:

- Ta là Thất tinh kiếm chủ cũng thuận thế.

Trong điện có tiếng cười lạnh nói:

- Mới bằng chừng ấy tuổi mà cô bé đã được trọng vọng quá nhỉ!

Tuyệt Quân cười buồn nói:

- Thần quân đã có biết dùng một số lớn oan hồn hy sinh, cũng không quyết định được trận chiến, mà phải tiêu diệt những nhân vật đầu não của chúng tôi thần quân mới thắng. Hơn thế, nếu đánh, bên chúng tôi thực lực đông hơn, trong vòng một giờ có thể tiêu diệt hết đám người của thần quân ở bên ngoài điện?

- Cô nương có thể cho biết tánh danh?

- Phạm Tuyệt Quân, y bát đệ tử của Phạm Trọng Minh và cũng là nghĩa nữ của người.

- Nhà ngươi học được bao nhiêu nghề nghiệp của Phạm Trọng Minh?

- Tiên sư truyền hết cho chị em chúng tôi, có điều tài chỉ hữu hạn chúng tôi tự thấy không bằng tiên sư.

- Thì ra các người đã đứng ở bên trong điều khiển.

Tuyệt Quân mỉm cười:

- Các hạ quá khen, thiên hạ anh hùng đã thức tỉnh, liều mạng đó là con đường sống còn, không có chúng tôi, họ cũng vào được đây.

- Các người đến sớm ba tháng...

- Nếu chậm ba tháng thì sao?

- Toàn thể võ lâm sẽ ở trong tay ta.

Tuyệt Quân nói không để cho địch nhân ba hoa, thách đố:

- Thần quân nếu tin ở tài mình thì nên xuất hiện đi để tử chiến, hai bên đều chọn những cao thủ đứng đầu khỏi làm số thuộc hạ phải chết oan.

- Nếu bốn tòa cứ ở lý trong này thì sao?

Tuyệt Quân hỏi lại:

- Các hạ tin vào màn khói sương kia có thể hại được người ta?

- Người là truyền nhân của Phạm Trọng Minh, hẳn giỏi lắm, gì cũng biết cả, vậy người có biết khói sương ấy là gì không?

Tuyệt Quân ngẫm nghĩ đáp:

- Một thứ độ chướng thiên nhiên được hòa lẫn với chất thuốc chất độc.

- Cho rằng người đoán đúng, nhưng người có biết cách phá giải?

Tuyệt Quân nhíu mày. Lúc bấy giờ, Tứ Không và các sư đệ đã chế ngự được Nhất Sĩ, giao cho các đệ tử trông chừng.

Thiếu Bạch tới bên Tuyệt Quân sẽ giọng nói:

- Phạm cô nương, màn độc vụ ở cửa điện, tại sao lại không làm hại người của phe địch?

- Họ đã uống thuốc giải độc rồi.

- Tại hạ tính tìm cách lấy thuốc giải trên người bọn họ với cách thừa lúc rối loạn trà trộn vào đám địch nhân.

- Minh chủ với Bá đao quyết định chiến thắng ở đây, làm như vậy quá mạo hiểm, bất đắc dĩ tiện thiếp phải có một thủ đoạn.

Thiếu Bạch chờ đợi, Tuyệt Quân nói luôn:

- Phần Vạn Lương và Hoàng Vĩnh mạo hiểm.

Thiếu Bạch hiểu Tuyệt Quân đã quyết ý, nên đành đi gọi hai em. Tuyệt Quân lúc ấy cao giọng gọi Tứ Không lại. Nàng nói:

- Xin đại sư bày ngay cho một La Hán trận ở đây để phòng địch nhân phá vòng vây chạy.

Tứ Không định quay đi ra lệnh cho các đệ tử, thì Tuyệt Quân đã gọi giắt:

- Tiện thiếp còn có một việc muốn nhờ lão thiền sư.

- Lão nạp tài sức đến đâu xin dốc hết.

- Tiện thiếp cần có người võ công cao, và nhiều kinh nghiệm giang hồ để mạo hiểm. Tiện thiếp thấy Tứ Giới đại sư cơ trí lắm, không hiểu lão thiền sư nghĩ sao?

Tứ Giới tình nguyện ngay. Bấy giờ, Tứ Không đi bày trận, Vạn Lương và Hoàng Vĩnh cũng tới đứng bên Tứ Giới để nghe Tuyệt Quân dặn dò. Thật tình, Tuyệt Quân không muốn ba người họ mạo hiểm để lấy thuốc giải độc trưởng, vì thứ nhất không hiểu thuốc ở đâu, thứ hai chỗ để thuốc phải có nhiều cao thủ canh giữ, thêm nữa là gần chỗ thần quân, một tay tài trí, kinh thiên động địa. Dùng giằng giây lâu, Hoàng Vĩnh lên tiếng:

- Xin cô nương nói rõ cho nghe.

Tuyệt Quân buồn bã đáp:

- Tiện thiếp không đành, không tiện mở miệng.

- Cô nương cứ nói rõ, chúng tôi có chết cũng không oán hận.

- Các vị chết, mà cái chết tan thân nát thịt.

Ngập ngừng, nàng giải thích:

- Chắc chắn trong ba vị phải có một người bị chết, còn hai người thì may ra còn sống sót.

Vừa nghe, cả ba đều nhất định xung phong làm người phải chết. Vạn Lương còn đưa ra phương cách bốc thăm để quyết định, Tứ Giới bác ngay:

- Không được, bởi nếu người được thăm không đủ sức gánh vác sẽ hỏng cả việc.

Hoàng Vĩnh cũng lên tiếng:

- Vả chăng Tứ Giới đại sư và Vạn hộ pháp đều giàu kinh nghiệm giang hồ, ứng biến khôn khéo, không nên chịu làm người phải chết mà cái ấy phải để cho tại hạ.

Bằng giọng buồn buồn, Tuyết Quân đỡ lời hứa hẹn:

- Vị Hoàng hộ pháp chu toàn được việc này, tiện thiếp nguyện sẽ đi theo nâng khăn sửa túi.

Rồi không để Hoàng Vĩnh phải bối rối, nàng đổi chuyện tiếp luôn:

- Tiện thiếp đã hiểu ra, thánh cung thần quân không phải là người nào cả, mà chỉ là tiếng tổng xưng của một lũ cuồng dại, mất hẳn lý tính.

Vạn Lương ngạc nhiên:

- Thế cô nương có biết rõ bọn người ấy?

- Có nói ra, Vạn hộ pháp và đại sư phải nhớ kỹ cho một điều là nhị vị còn hy vọng sống sót nên giữ kín cho tiện thiếp những gì đã thấy trong điện. Ôi! Kỳ thực, nhị vị có nói lại dù không ai tin, nhưng sợ là sợ câu chuyện truyền đi sẽ gây thành cuộc phân tranh đẫm máu trong võ lâm.

- Chúng tôi hiểu, cô nương cứ nói đi!

- Thánh cung thần quân chính là Tả phu nhân và Chính nghĩa lão nhân.

Từng tiếng đập vào tai, bọn Vạn Lương bàng hoàng đứng lạng mải lâu Vạn Lương mới hỏi:

- Cô nương không đùa?

- Nhị vị không tin cứ vào trong điện rồi sẽ chứng thực lời nói của tiện thiếp.

Tứ Giới chấp tay nói:

- A di đà phật! Thế thì Tả phu nhân chiến tử ở bên Sinh tử kiều dạo nào lại là giả?

- Nhị vị cứ tạm tin vậy, còn nội tình phức tạp lắm, tiện thiếp không thể nói cho nhị vị nghe được.

Hốt nghe có tiếng binh khí khua vang, tiếp liền là mấy tiếng rú thảm.

Tuyết Quân vội thò tay lấy ra ba viên thuốc, bảo:

- Ba viên tị độc đan hoàn này là vật tiên sư để lại, tam vị hân ngậm vào miệng để tránh kỳ độc bên trong điện.

Lại lấy ra hai vật lạ to bằng quả trứng trao cho Vạn Lương và Tứ Giới tiếp:

- Nhị vị chỉ cần ném vật này xuống đất lập tức sẽ phát nổ, trong màn lửa khói có hơi thuốc mê. Bọn người trong thánh cung tuy chuyên dùng độc nhưng cũng kháng cự nổi chỉ độ công phu chén trà sẽ mê man hết.

Thấy đồng bọn có việc cả rồi, Hoàng Vĩnh nóng lòng:

- Còn tại hạ?

Tuyệt Quân mỉm cười:

- Hoàng hộ pháp đã bằng lòng hôn ước của tiện thiếp chưa đã!

Rầu rầu, Hoàng Vĩnh thở dài:

- Tại hạ đã chắc chết thì có nhận lời cô nương phỏng có ích gì?

- Hoàng hộ pháp nghĩ lầm rồi, chính vì điểm hết mong sống lại chết thềm lặng vì thành toàn cho kẻ khác, mà nếu chúng ta chưa có danh phận phu thê, là sao tiện thiếp dám giao phó.

- Ví thử tại hạ may mắn thoát chết?

Tuyệt Quân nhớn miêng cười:

- Thì tiện thiếp sẽ giữ lời chờ đợi.

Quỳ sụp xuống đất nàng tiếp luôn:

- Tứ Giới đại sư và Vạn lão hộ pháp làm chứng chúng tôi từ nay xin kết nghĩa phu thê.

Không biết tính sao, Hoàng Vĩnh lẳng lặng quỳ xuống vái.

Tứ Giới và Vạn Lương đều cảm khái, đồng thanh đáp:

- Chúng tôi nguyện làm chứng.

Tuyệt Quân lẳng cuối đầu nói:

- Hoàng lang nếu có bề nào tiện thiếp nguyện thủ tiết suốt đời.

Liền thấy Tuyệt Nghi lấy trong người ra một sợi giây lưng đen nhánh, cứ cách một tấc lại nổi lên một cục cao độ nửa ngón tay. Cầm trao sợi dây bảo Hoàng Vĩnh buộc vào bụng, Tuyệt Quân chậm rãi nói:

- Đây là di vật của tiên sư, bên trong có chứa chất dẫn hỏa rất hỏa rất mạnh, có thể phá sập núi, nhưng chỉ dùng được một lần bằng cách tụt khí vào bụng là thấy có tác dụng ngay.

Hoàng Vĩnh sẽ gật ghi nhớ lời dặn. Tứ Giới hỏi:

- Chúng tôi đi liền bây giờ chứ?

Tuyệt Quân đáp:

- Khỏi cần, để tiện thiếp nói khích thần quân, bảo y nhường đường đón quý vị vào.

Rồi nàng cất bước đi thẳng tới.

Bọn Vạn Lương theo sau vượt qua La Hán trận, đến trước điện, Tuyệt Quân cao giọng:

- Ta đã tìm cách phá màn độc vụ rồi!

Trong điện vọng ra một giọng băng lạnh:

- Bỏn tòa không tin.

- Không tin cứ bảo thuộc hạ nhường đường cho ba người bên ta vào thử xem.

- Được lắm! Thử coi đồ đệ của Phạm Trọng Minh tài cán là bao!

Tứ Giới nhanh nhẹn đi đầu mở đường, Hoàng Vĩnh đi giữ, sau cùng là Vạn Lương. Quả nhiên ba người đi vào không gặp ngăn cản.

Bấy giờ hàng ngàn con mắt lo âu, đồng loạt dõi theo bóng ba người lững thững tiến gần về màn sương khói. Tứ Không chạy lại bên Tuyệt Quân lo lắng hỏi:

- Cô nương, với sức ba người họ sao có thể chống nổi thuộc hạ của thần quân, lão nạp xin chọn ra hai mươi cao thủ Thiếu Lâm gan góc liều chết xông vào điện giúp họ thử chứ?

- Khỏi cần, tiện thiếp cho họ đi là đã có cách thủ thắng rồi.

Quần hào lúc ấy đều chạy lại vây quanh, nghe nàng nói ai cũng hoài nghi, nhưng rất phục tài trí của nàng, nên không dám nói ra.

Tuyệt Quân bỗng tươi cười nói:

- Tiện thiếp có một tin mừng, muốn báo cho chư vị biết.

Thấy Ngọc Giao và Nhân Vân đều có mặt cả, nàng tiếp luôn:

- Tiện thiếp đã được Tứ Giới đại sư và Vạn lão tiền bối làm chứng kết hợp với Hoàng Vĩnh rồi.

Ngọc Giao sẽ thở dài:

- Thật thế sao?

- Có hoàng thiên chứng giám, tiện thiếp đâu dám dối.

Chỉ có Thiếu Bạch tức thời cảm thấy có luồng máu nóng dâng lên đến tận cổ họng, kích động quá mãi lâu mới nói được thành tiếng:

- Tại hạ có lời chúc mừng cô nương.

Ra là chàng đã thâm yêu Tuyệt Quân từ lúc nào không biết, đợi đến giờ nghe nói nàng đã lấy Hoàng Vĩnh mới thấy cõi lòng sẽ lại ngập tràn buồn đau thấm thía. Tuyệt Quân lại nói:

- Trương tử tử, tiểu muội tiện đây xin đứng ra làm mai cho tử tử, tử tử nghĩ sao?

Ngọc Giao giật nảy người nói nhanh:

- Có gia gia tiểu muội ở đây, tử tử cứ nói với người đi.

Trương Thanh Phong đỡ lời:

- Việc của tiểu nữ chỉ cần nó đồng ý là được.

Tuyệt Quân hỏi lại Ngọc Giao:

- Lệnh tôn đã độ lượng như thế, Trương tử tử thế nào?

- Trước giờ tiểu muội vẫn kính phục tử tử tài hoa, nói gì cũng chịu...

- Vậy thì tốt lắm, Tả minh chủ mất mẹ từ thuở nhỏ phải có được một người hiền thực như tử tử mới có thể vui đi nỗi cô đơn lạnh lẽo.

Không đợi cho Thiếu Bạch kịp phản ứng, nàng nghiêm giọng nói luôn:

- Các người có bằng lòng thì tiện thiếp mới cho biết thánh cung thần quân là ai?

Thấy dáng thẹn thùng đứng lặng của Ngọc Giao, Thiếu Bạch cũng động lòng ái ngại:

- Thôi được, cô nương nói đi!

Tam Phong thoáng nhìn, cũng hiểu ngay tâm sự của con gái, đỡ lời:

- Tại hạ xin thay mặt cho tiểu nữ chấp thuận cuộc lương duyên này.

Tâm nguyện đã tròn, Tuyệt Quân vui vẻ hỏi:

- Trong chư vị ai đã được thấy Chính nghĩa lão nhân?

Tiền Bình đáp liền:

- Tại hạ có gặp rồi, người đó tướng mạo hiền lành lắm, chỉ có mỗi cặp mắt thâm trầm sắc bén, đáng sợ.

Nhân Vân cũng góp lời:

- Đúng thế, nhãn thần của y lạnh lẽo chứa đầy chết chóc, thấy phải rùng mình.

Bấy giờ, Tuyết Quân mới vuốt tóc, thủng thẳng góp ý:

- Tiên sư với Chính nghĩa lão nhân vốn là đồng môn, tiên sư học được tiên thiên thần số, ngũ hành kỳ thuật, còn Chính nghĩa lão nhân thì chuyên về y đạo luyện đan. Lão đã ngấm ngầm hạ độc gia sư khiến người không sao luyện được võ công. Ôi! Người đời chỉ biết gia sư thể chất hữu hạn, kỳ thực là gia sư nhân từ không chịu hờ môi việc bị sư huynh hãm hại, nhưng rồi cuối cùng, gia sư tôi cũng phát giác được, trực xuất ngay Chính nghĩa lão nhân khỏi môn hộ. Lão đi giảng hồ hành thiện với nghề y đạo dưỡng sanh hầu mong sư tổ truyền hết sở học sau này báo thù thành thử lão mới tìm cách thông đồng với tên đồng tử giữ lò mưu hạ độc sư tổ. Chờ đến khi phát giác đánh chết tên thủ lò thì muộn quá rồi, chất độc cũng đã ăn sâu vào nội tạng. Gia sư kể lại bí ẩn này cho tiện tiếp nghe và dặn là chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ, không được tiết lộ với một ai.

Lời vừa dứt, hốt nghe âm vang một tiếng nổ chát tai, máu thịt từ trong đại điện bắn tóe ra vung vãi.

Thiếu Bạch soát liền cổ đao vút nhanh như tia chớp bay về điện.

Thân pháp kỳ ảo đến độ hãi hùng, quần hào bàng hoàng trong khoảng khắc, mới ừn ừn đổ xô theo sau.

Thiếu Bạch vừa bước vào cửa điện chỉ thấy một đống thịt bầy nhầy cháy xém, không còn nhận được là ai. Đảo nhìn bỗng thấy một lão nhân hai chân cụt ngắn, đang lết lên bệ thờ chụp lấy chiếc kim đỉnh. Cùng lúc, một phu nhân mình mẩy bê bết máu chột vùng dẫy đá ngọn đao sáng loáng đâm thẳng vào lưng lão nhân.

Trong màn sương mờ đục ngạt mùi máu tanh tươi, cả hai kỳ trọng đều dốc hơi thở cuối cùng cùng quyết chiến. Bị một đao đâm suốt sau lưng ra cho đến ngực, lão nhân cụt chân vẫn còn hung hăng quật lại một chưởng vào đỉnh đầu phu nhân.

Phu nhân tròn mắt sững sốt nhìn về Thiếu Bạch, mấp môi như muốn nói gì, nhưng chưa thành tiếng, ngọn chưởng như giáng của đối phương đã ập xuống đỉnh đầu.

Hai cái thầy đồng thời ngã ra.

Thiếu Bạch tuy chưa nghe được tiếng thiếu phụ, nhưng hơi thở thều thào qua kẻ răng đã cho chàng một cảm giác mơ hồ là tiếng mẹ gọi con.

Và một linh cảm sâu xa nổi lên từ đáy tiềm thức cho chàng nghĩ ngay phụ nhân ấy là người thân thiết của mình trên cõi thế, người mẹ đã sinh dưỡng chàng.

Thiếu Bạch thở dài chờ đản nhìn về thi thể phụ nhân xuất thần.

Màn sương khói trong điện tan dần, cảnh vật hiện ra rõ mồn một, hốt nghe giọng nói nhẹ nhàng của Văn Quyên rót vào tai:

- Đệ đệ đang nghĩ gì thế?

Giật mình choàng tỉnh, Thiếu Bạch nhìn, thấy Tứ Không đang ôm một thân hình bê bết máu, lưng lảng còn có một chân của Tứ Giới vào lòng, cố dùng chân khí bản thân trợ giúp ông kéo dài cơn thoi thóp.

Tiền Bình thì vác Vạn Lương mặt mày cháy xém đi cứu chữa.

Tuyết Quân và Tuyết Nghi đứng bên Hoàng Vĩnh thân hình loang lổ vết máu, cúi đầu che mặt khóc.

Chỉ thấy Hoàng Vĩnh thò tay nắm lấy bàn tay trắng muốt của Tuyết Quân, lấp bắp nói qua hơi thở yếu ớt:

- Hiền thê đoán đúng tất cả, phụ nhân kia...

Nói đến đây, bỗng nhiên nhắm nghiền mắt, thỏng tay.

Tuyết Quân rầu rầu lấy ra một bình ngọc.

- Trong này có ba viên Hộ tâm thần đan là di vật của gia sư, vì chỉ có ba viên nên tiện thiếp phải dùng ba người vào điện.

Mở nắp, đổ ba viên thuốc đưa cho Tuyết Nghi.

Tuyết Nghi ngồi thụp xuống, bỏ một viên vào miệng Hoàng Vĩnh, còn lại trao cho Tiền Bình và Tứ Không.

Tuyết Quân sẽ thở dài, bảo quần hào:

- Thánh cung thần quân đã chết, giang hồ được yên một thời gian, tiện thiếp cố gắng cứu mạng cho thiếu phu, trường sát kiếp này toàn do hiểu lầm mà ra, mong chư vị nghĩ lại trước khi hành sự, tiện thiếp đi trước.

Nàng liền ôm Hoàng Vĩnh, theo em ra khỏi điện.

Tiếng niệm phật cùng lúc trầm trầm nổi niềm đưa ti-n.

Thiếu Bạch quay nhìn chị:

- Tỷ tỷ, ta đi!

Rú dài lãnh lót, chàng băng mình ra khỏi điện.

Vân Quyên ngoái lại nhìn cái thân phụ nhân lần cuối, nước mắt dưng dưng:

- Phạm cô nương thật tốt.

Lặng lẽ nàng nhoáng vút theo em.

Quần hùng cũng lục tục kéo nhau ra khỏi thánh cung thạch phủ.

Trời chiều, đàn quạ xào xạc vỗ cánh bay về tổ, bỏ lại trong không vật vờ mấy tiếng kêu thương.

Hết Trọn Bộ